HOTĂRÂREA CURȚII (Camera a doua)

13 noiembrie 2008 *

În cauza C-214/07,

având ca obiect o acțiune în constatarea neîndeplinirii obligațiilor formulată în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE, introdusă la 23 aprilie 2007,

Comisia Comunităților Europene, reprezentată de domnul C. Giolito, în calitate de agent, cu domiciliul ales în Luxemburg,

reclamantă,

împotriva

Republicii Franceze, reprezentată de domnul G. de Bergues, de doamna S. Ramet și de domnul J.-C. Gracia, în calitate de agenți,

pârâtă,

* Limba de procedură: franceza.

CURTEA (Camera a doua),

compusă din domnul C. W. A. Timmermans, președinte de cameră, domnii J.-C. Bonichot, K. Schiemann, P. Kūris și L. Bay Larsen (raportor), judecători,

avocat general: doamna E. Sharpston,
grefier: domnul R. Grass,

având în vedere procedura scrisă,

după ascultarea concluziilor avocatului general în ședința din 12 iunie 2008,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Prin acțiunea introdusă, Comisia Comunităților Europene solicită Curții să constate că, prin neexecutarea în termenul stabilit a Deciziei 2004/343/CE a Comisiei din 16 decembrie 2003 privind schema de ajutor pusă în aplicare de Franța în privința preluării întreprinderilor aflate în dificultate (JO L 108, p. 38, denumită în continuare „decizia"), Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolelor 5 și 6 din decizia menționată, al articolului 249 al patrulea paragraf CE, precum și al articolului 10 CE.

2 Republica Franceză contestă temeinicia acțiunii și solicită respingerea acesteia.

Istoricul cauzei

3 Decizia califică drept schemă de ajutoare de stat un ansamblu de exonerări fiscale constituit din articolele 44 septies, 1383 A, 1464 B și 1464 C din Codul general al impozitelor (code général des impôts, denumit în continuare „CGI"). Aceste exonerări au fost introduse prin Legea nr. 88-1149 – Legea finanțelor pentru anul 1989 din 23 decembrie 1988 (la loi de finances pour 1989, n° 88-1149, JORF din 28 decembrie 1988, p. 16320) fără notificarea prealabilă a Comisiei.

4 În temeiul articolului 44 septies din CGI, societățile create în vederea preluării activităților întreprinderilor industriale aflate în dificultate sunt scutite de impozitul pe profit pe o perioadă de doi ani. Potrivit articolelor 1464 B și 1464 C din CGI, aceste societăți nou-create pot beneficia de asemenea, în urma deliberării colectivităților locale competente, de o scutire de taxa profesională și de taxa funciară pe o perioadă de doi ani.

5 Articolul 1 din decizie declară această schemă de ajutoare incompatibilă cu piața comună și constată că a fost pusă în aplicare în mod ilegal în raport cu articolul 88 alineatul (3) CE.

6 Cu toate acestea, articolul 2 din aceeași decizie exclude de la calificarea drept ajutoare de stat scutirile acordate care îndeplinesc condițiile prevăzute de Regulamentul (CE) nr. 69/2001 al Comisiei din 12 ianuarie 2001 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din Tratatul CE ajutoarelor *de minimis* (JO L 10, p. 30) sau prevăzute de normele *de minimis* aplicabile în momentul acordării acestora.

7 Pe de altă parte, articolul 3 admite compatibilitatea ajutoarelor prevăzute la articolul 1 care îndeplinesc condițiile impuse în Comunicarea Comisiei privind schemele de ajutoare cu finalitate regională din 1979 (JO C 31, p. 9), în Liniile directoare ale Comisiei privind ajutoarele de stat cu finalitate regională din 1998 (JO C 74, p. 9) sau în Regulamentul (CE) nr. 70/2001 al Comisiei din 12 ianuarie 2001 privind aplicarea articolelor 87 și 88 din Tratatul CE la ajutoare de stat pentru întreprinderile mici și mijlocii (JO L 10, p. 33, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 98).

8 Articolul 5 dispune recuperarea ajutoarelor ilegale sau incompatibile în următorii termeni:

„Franța ia toate măsurile necesare pentru recuperarea de la beneficiari a ajutoarelor acordate în temeiul schemei prevăzute la articolul 1, altele decât cele prevăzute la articolele 2 și 3, și care au fost puse în mod ilegal la dispoziția acestora.

Recuperarea are loc fără întârziere, în conformitate cu procedurile de drept național, în măsura în care acestea permit executarea imediată și efectivă a prezentei decizii. […]” [traducere neoficială]

9 Articolul 6 prevede:

„Franța informează Comisia, în termen de două luni de la data notificării prezentei decizii, cu privire la măsurile adoptate și preconizate pentru a se conforma acestei decizii.” [traducere neoficială]

10 Articolul 7 adaugă:

„Franța va furniza aceste informații pe baza formularului anexat și va întocmi o listă exhaustivă a întreprinderilor care au beneficiat de scutirile acordate în temeiul schemei prevăzute la articolul 1 și a sumelor plătite în fiecare caz.

Franța va întocmi o listă a întreprinderilor care au beneficiat de ajutoarele acordate în temeiul schemei prevăzute la articolul 1 care nu îndeplinesc condițiile impuse de [R]egulament[ul nr. 69/2001], de normele *de minimis* aplicabile în momentul acordării ajutorului, de [R]egulament[ul nr. 70/2001], de Comunicarea din 1979 privind schemele de ajutor cu finalitate regională sau de Liniile directoare din 1998 privind ajutoarele de stat cu finalitate regională. Această listă va preciza de asemenea valoarea ajutorului de care a beneficiat fiecare dintre aceste întreprinderi." [traducere neoficială]

11 În urma diferitelor corespondențe și atenționări ulterioare expirării termenului de două luni prevăzut în decizie pentru comunicarea măsurilor adoptate și preconizate pentru executarea acesteia, Comisia a decis să introducă prezenta acțiune, întrucât a apreciat că Republica Franceză încă nu realizase acest lucru.

Cu privire la acțiune

Argumentele părților

Argumentele Comisiei

12 Comisia critică Republica Franceză pentru că nu a procedat la nicio recuperare în executarea deciziei.

13 Aceasta precizează că a acceptat existența unei imposibilități absolute de executare în ceea ce privește perioada 1991-1993, dat fiind că, în absența datelor fiscale disponibile pentru această perioadă, beneficiarii ajutoarelor din această perioadă nu pot fi identificați.

14 În schimb, Comisia exclude o imposibilitate absolută de executare pentru perioada ulterioară anului 1993.

15 În ceea ce privește întreprinderile beneficiare care și-au încetat activitatea, menționate în corespondența referitoare la executarea deciziei, Comisia susține că, în cazul transferului de active, trebuie să se examineze condițiile financiare ale tranzacției pentru a se asigura că transferul a fost realizat în conformitate cu condițiile pieței.

16 Potrivit jurisprudenței, elementul de ajutor poate fi considerat, cu această condiție, inclus în prețul de cumpărare, astfel încât cumpărătorul nu poate, în principiu, să fie considerat beneficiar al unui avantaj (Hotărârea din 20 septembrie 2001, Banks, C-390/98, Rec., p. I-6117, punctul 77, și Hotărârea din 29 aprilie 2004, Germania/Comisia, C-277/00, Rec., p. I-3925, punctul 80), beneficiul ajutorului fiind păstrat de către cedent.

17 În cazul în care nu ar exista o veritabilă piață pentru anumite bunuri transferate după încetarea activității, ar putea fi folosite alte elemente de referință sau alte criterii pentru verificarea eventualului transfer al ajutorului către dobânditor.

18 În orice caz, recuperarea ajutorului nu ar putea fi condiționată de indicarea valorii ajutorului în actul de transfer al activelor. În caz contrar, ar fi extrem de ușor să fie repus în discuție efectul util al normelor privind ajutoarele de stat. Ar fi suficient ca părțile la o tranzacție efectuată la un preț inferior prețului pieței să omită să menționeze în contract transferul ajutorului. Or, verificarea existenței unui transfer al ajutorului către dobânditor nu ar putea depinde numai de voința părților la tranzacție.

19 Comisia precizează că motivul întemeiat pe articolul 10 CE nu trebuie considerat un motiv distinct de cel întemeiat pe neexecutarea articolelor 5 și 6 din decizie. Acesta ar fi destinat pur și simplu să reliefeze întârzierea excesivă a autorităților franceze în a se conforma deciziei menționate.

Argumentele Republicii Franceze

20 Republica Franceză consideră că au fost luate toate măsurile posibile pentru executarea deciziei. Cu toate acestea, recuperarea ar fi imposibilă în ceea ce privește întreprinderile beneficiare care și-au încetat activitatea.

— Cu privire la recuperarea ajutoarelor de la beneficiarii care nu și-au încetat activitatea

21 Republica Franceză enumeră diferite dificultăți întâlnite în identificarea beneficiarilor, în calculul valorii ajutoarelor care trebuie recuperate, precum și în alegerea și în punerea în aplicare a procedurilor destinate recuperării. În opinia sa, aceste dificultăți constituie constrângeri exterioare legate de amploarea și de complexitatea recuperării.

22 Dificultățile întâlnite în identificarea beneficiarilor ar fi fost legate mai întâi, în ceea ce privește anii 1991, 1992 și 1993, de norma din dreptul național care nu impune păstrarea documentelor contabile decât pentru o perioadă de 10 ani.

23 Pentru anii următori, aceste dificultăți ar fi fost legate de împrejurarea că schema de ajutoare nu implica în mod obligatoriu o identificare specială a beneficiarilor în cadrul unui sistem declarativ. Așadar, ar fi fost necesară o anchetă la serviciile teritoriale competente.

24 Republica Franceză susține că, la 16 martie 2005, a transmis Comisiei o listă cuprinzând 55 de întreprinderi care beneficiaseră între 1994 și 2002 de un ajutor cu o valoare brută în afara plafonului comunitar mai mare de 1 milion de euro.

25 Aceasta adaugă că, la 7 iulie 2006, drept răspuns la o scrisoare a Comisiei din 26 aprilie 2006 prin care i se solicita să comunice lista tuturor întreprinderilor care beneficiaseră de o scutire fiscală mai mare de 100 000 de euro, a transmis:

— o listă cuprinzând 464 de întreprinderi beneficiare care nu erau supuse unei obligații de restituire în aplicarea prevederilor comunitare referitoare la ajutoarele *de minimis*, la ajutoarele cu finalitate regională și la ajutoarele pentru întreprinderi mici și mijlocii (denumite în continuare „IMM-uri”);

— o listă cuprinzând 105 întreprinderi beneficiare care, în temeiul deciziei, aveau obligația de restituire a unui ajutor net mai mic de 200 000 de euro.

26 Republica Franceză anexează la memoriul în duplică, depus la 22 octombrie 2007, o listă cuprinzând 88 de întreprinderi care trebuiau să restituie un ajutor mai mare de 200 000 de euro.

27 În ceea ce privește dificultățile întâlnite în determinarea valorii ajutoarelor care trebuie recuperate, Republica Franceză le pune în legătură, în primul rând, cu articolele 2 și 3 din decizie.

28 Aceasta arată că valoarea ajutoarelor care trebuie recuperată este aceea a scutirilor care nu intră în domeniul de aplicare al articolelor 2 și 3. Or, în opinia Republicii Franceze, la fel ca pentru identificarea întreprinderilor beneficiare, determinarea valorii ajutoarelor necesita colectarea informațiilor de la toate direcțiile departamentale ale serviciilor fiscale prin consultarea dosarului fiscal complet al întreprinderilor în cauză. Într-adevăr, declarațiile fiscale efectuate la nivel național nu ar fi menționat anumite informații necesare pentru aplicarea normelor comunitare referitoare la ajutoarele cu finalitate regională și la ajutoarele acordate IMM-urilor.

29 Potrivit Republicii Franceze, Comisia a acceptat anumite adaptări în aplicarea respectivelor norme și, astfel, autoritățile competente au putut efectua diferite calcule care permit să se determine valoarea ajutoarelor care trebuie recuperate, corespunzătoare valorii scutirii, din care se scade valoarea ajutoarelor care intră sub incidența textelor comunitare privind ajutoarele *de minimis*, ajutoarele cu finalitate regională și ajutoarele pentru IMM-uri.

30 În al doilea rând, aceasta susține că determinarea valorii ajutoarelor care trebuie recuperate a devenit mai dificilă din cauza necesității de a se obține colaborarea întreprinderilor vizate. Într-adevăr, întrucât autoritățile competente au trebuit să considere creanțele de recuperare ca fiind creanțe nefiscale, acestea nu ar fi avut la dispoziție pentru astfel de creanțe, în cadrul dreptului național, o procedură formală de

dialog precum cea prevăzută pentru creanțele fiscale. În plus, colaborarea întreprinderilor vizate s-ar fi dovedit necesară în numeroase cazuri în care informațiile necesare nu figurau în dosarele fiscale ale acestora.

31 În final, în ceea ce privește dificultățile referitoare la procedurile aferente recuperării, Republica Franceză subliniază că procedura aplicabilă creanțelor nefiscale necesita intervenția succesivă a trei autorități: direcția generală a impozitelor, competentă pentru lichidarea creanțelor care trebuie recuperate, prefectul, în calitate de ordonator al creanțelor respective și, astfel, de semnatar al deciziilor de recuperare, și contabilii direcției generale de contabilitate publică, competenți pentru recuperarea creanțelor. Aceasta adaugă că, pentru mai multă eficiență, a fost decisă gruparea creanțelor pe departamente pentru ca fiecare prefect să poată semna deciziile de recuperare pentru toate întreprinderile stabilite în departamentul său.

32 În memoriul în duplică, Republica Franceză recunoaște că, la data acestuia, încă nu fuseseră emise deciziile de recuperare.

— Cu privire la recuperarea ajutoarelor de la beneficiarii care și-au încetat activitatea

33 Republica Franceză susține că, în cadrul corespondenței cu Comisia, a invocat o imposibilitate absolută de recuperare de la 204 beneficiari care își încetaseră activitatea.

34 Potrivit Republicii Franceze, Comisia a răspuns că:

— în caz de cesiune a activelor unui beneficiar, trebuia să existe certitudinea că operațiunea se desfășurase în condițiile pieței, pentru evitarea unui transfer al ajutorului către dobânditor;

— ținând cont de dificultățile practice ale unei astfel de examinări pentru totalitatea întreprinderilor vizate, Comisia accepta o limitare a controlului la transferurile de active cele mai importante.

35 Aceasta susține că, atât pentru transferurile de active realizate prin cesiuni pe cale contractuală, cât și pentru cele care au intervenit în cadrul unor proceduri de redresare și de lichidare judiciară, autoritățile fiscale nu pot aprecia dacă transferurile în cauză s-au desfășurat în condiții normale de piață.

36 Într-adevăr, dacă există o piață imobiliară, nu ar exista o piață a bunurilor industriale de ocazie. Așadar, pentru acestea nu este disponibilă nicio referință pentru determinarea unui preț de piață în momentul transferului.

37 Prin urmare, ar fi imposibil să se aprecieze dacă, în cazul încetării activității întreprinderii, transferul de active a determinat un transfer al ajutorului către noul dobânditor.

38 Pe de altă parte, Republica Franceză subliniază că:

— nu este posibilă nicio recuperare atunci când întreprinderea nu a găsit un dobânditor și când nu mai are un reprezentant legal, întrucât a dispărut pur și simplu;

— în anumite cazuri, activele pot să fi fost preluate de mai mulți dobânditori diferiți.

39 În orice caz, recuperarea ar fi împiedicată și de obstacole juridice.

40 Astfel, în ceea ce privește întreprinderile care au făcut obiectul unei proceduri colective, nu este posibilă continuarea recuperării unei creanțe care nu a fost prezentată mandatarului lichidator în termenul stabilit.

41 În ceea ce privește cesiunile de active pe cale contractuală realizate de întreprinderile care și-au încetat activitatea, recuperarea ajutoarelor nu ar avea niciun temei juridic în cazurile în care transferul ajutorului către dobânditor nu ar fi fost menționat în actul de cesiune.

42 Așadar, Republica Franceză își menține afirmația că se află în imposibilitate absolută de recuperare a ajutoarelor acordate unor întreprinderi care și-au încetat activitatea.

Aprecierea Curții

Cu privire la recuperarea ajutoarelor

43 În cazul unei decizii negative privind un ajutor nelegal, recuperarea acestuia dispusă de Comisie are loc în condițiile prevăzute la articolul 14 alineatul (3) din Regulamentul nr. 659/1999 al Consiliului din 22 martie 1999 de stabilire a normelor de aplicare a articolului [88] din Tratatul CE (JO L 83, p. 1, Ediție specială, 08/vol. 1, p. 41), potrivit căruia:

„[…] recuperarea se efectuează fără întârziere și în conformitate cu procedurile legislației naționale a statului membru în cauză, cu condiția ca acestea să permită executarea imediată și efectivă a deciziei Comisiei. În acest scop și în eventualitatea unei proceduri derulate în fața instanțelor naționale, statele membre în cauză parcurg toate

etapele necesare permise de legislațiile naționale respective, inclusiv măsuri provizorii, fără a aduce atingere dreptului comunitar.”

44 Potrivit unei jurisprudențe constante, singurul mijloc de apărare care ar putea fi invocat de un stat membru împotriva unei acțiuni în constatarea neîndeplinirii obligațiilor introduse de Comisie în temeiul articolului 88 alineatul (2) CE este acela întemeiat pe imposibilitatea absolută de a executa corect decizia (a se vedea în special Hotărârea din 20 septembrie 2007, Comisia/Spania, C-177/06, Rep., p. I-7689, punctul 46 și jurisprudența citată).

45 În caz de dificultăți, Comisia și statul membru, în temeiul normei care impune statelor membre și instituțiilor comunitare obligații reciproce de cooperare loială, care rezultă în special din articolul 10 CE, trebuie să colaboreze cu bună-credință pentru depășirea acestor dificultăți, cu respectarea deplină a prevederilor tratatului și în special a celor privind ajutoarele de stat (a se vedea Hotărârea din 12 mai 2005, Comisia/Grecia, C-415/03, Rec., p. I-3875, punctul 42 și jurisprudența citată).

46 Condiția unei imposibilități absolute de executare nu este îndeplinită atunci când statul membru pârât se limitează să comunice Comisiei dificultăți juridice, politice sau practice pe care le prezintă punerea în aplicare a deciziei, fără a întreprinde un veritabil demers pe lângă întreprinderile în cauză pentru recuperarea ajutorului și fără a propune Comisiei modalități alternative de punere în aplicare a deciziei, care să permită depășirea dificultăților (a se vedea în special Hotărârea din 14 decembrie 2006, Comisia/Spania, C-485/03-C-490/03, Rec., p. I-11887, punctul 74 și jurisprudența citată).

47 În cauza de față, trebuie să se constate de la bun început că, cu mult după expirarea termenului stabilit la articolul 6 din decizie și a termenelor suplimentare acordate de Comisie cu ocazia corespondenței cu statul membru pârât, acesta nu a recuperat nicio sumă până la data depunerii cererii introductive și nici chiar până la data depunerii memoriului în duplică, adică la aproape patru ani de la data adoptării deciziei menționate.

— Cu privire la recuperarea ajutoarelor de la beneficiarii care nu și-au încetat activitatea

48 Cu titlu introductiv, trebuie să se constate că ajutoarele referitoare la anii 1991-1993 nu fac obiectul prezentei proceduri. În ceea ce privește aceste ajutoare, Comisia admisese deja, anterior introducerii acesteia, existența unei imposibilități absolute de recuperare, poziție pe care a confirmat-o în mod expres în cererea introductivă.

49 Pentru celelalte aspecte, Republica Franceză nu poate susține în mod util că dificultățile invocate constituie constrângeri exterioare.

50 Aceste dificultăți, care se referă la identificarea beneficiarilor, la calculul valorii ajutoarelor care trebuie recuperate, precum și la alegerea și la punerea în aplicare a procedurilor de recuperare, derivă din dificultăți interne imputabile faptelor sau omisiunilor autorităților naționale.

51 Trebuie să se observe că, confruntate cu aceste dificultăți interne, autoritățile naționale au purtat o corespondență cu Comisia. Astfel, acestea au răspuns la cereri de informații, au descris dificultățile întâlnite, au propus adaptări care le puteau rezolva pe unele dintre ele și au solicitat instrucțiuni.

52 Cu toate acestea, participarea lor la schimbul de corespondență a înregistrat inițial importante întârzieri succesive.

53 În special, în timp ce Comisia insistase inițial, atât la articolul 7 al doilea paragraf din decizie, cât și în solicitările scrise ulterioare, asupra necesității întocmirii unei liste a întreprinderilor supuse recuperării ajutoarelor și a inițierii fără întârziere a unei recuperări efective, iar ulterior a fost de acord cu adaptări în aplicarea normelor comunitare incidente, autoritățile franceze:

— i-au comunicat o listă cuprinzând 464 de întreprinderi care nu erau supuse obligației de restituire;

— s-au abținut să întreprindă, începând cu primul trimestru al anului 2005, în vederea unei recuperări efective, adevărate demersuri pe lângă cele 55 de întreprinderi care figurează pe lista comunicată la 16 martie 2005, care beneficiaseră între 1994 și 2002 de ajutoare brute în afara plafonului comunitar mai mari de 1 milion de euro;

— de asemenea, s-au abținut, începând din luna iulie 2006, să întreprindă astfel de demersuri pe lângă cele 105 întreprinderi care figurează pe lista comunicată la 7 iulie 2006, obligate să restituie ajutoarele nete mai mici de 200 000 de euro;

— nu au comunicat decât la 22 octombrie 2007, în anexa la memoriul în duplică depus în cadrul prezentei proceduri, la aproape patru ani de la decizie, o listă cuprinzând 88 de întreprinderi obligate să restituie un ajutor mai mare de 200 000 de euro;

— au recunoscut, în memoriul în duplică menționat, că deciziile de recuperare încă nu fuseseră emise, cu toate că prima trimitere a fost anunțată la 12 aprilie 2006, pentru data limită de 31 mai 2006;

— au invocat o preocupare pentru eficacitate pentru justificarea grupării creanțelor pe departamente, dar fără ca această preocupare să fi avut ca rezultat emiterea a cel puțin o decizie de recuperare.

54 În ceea ce privește beneficiarii care nu și-au încetat activitatea, din cele de mai sus rezultă astfel că nu este îndeplinită condiția unei imposibilități absolute de executare și că motivul întemeiat pe încălcarea articolului 5 din decizie este întemeiat.

— Cu privire la recuperarea ajutoarelor de la beneficiarii care și-au încetat activitatea

55 Trebuie să se observe că, nici în corespondența anterioară prezentei proceduri, nici în cererea introductivă, Comisia nu a reproșat statului membru pârât neexecutarea deciziei în ceea ce privește întreprinderile care au dispărut pur și simplu fără a-și fi găsit un dobânditor.

56 Atunci când o întreprindere face obiectul unei proceduri colective, restabilirea situației anterioare și eliminarea denaturărilor concurenței care rezultă din ajutoare plătite ilegal pot fi îndeplinite în principiu prin înscrierea în tabelul creanțelor a aceleia referitoare la restituirea ajutoarelor vizate (Hotărârea Germania/Comisia, citată anterior, punctul 85). Dacă termenul de prezentare a creanțelor a expirat, autoritățile naționale trebuie să pună în aplicare, atunci când există și este încă disponibilă, orice procedură de repunere în termen care ar permite în cazuri speciale prezentarea unei creanțe după expirarea termenului.

57 În ceea ce privește beneficiarii care și-au încetat activitatea și au cedat activele, este de competența autorităților naționale să verifice conformitatea condițiilor financiare ale cesiunii cu condițiile pieței.

58 În acest caz, elementul de ajutor a fost evaluat la prețul pieței și a fost inclus în prețul de cumpărare, astfel încât cumpărătorul nu poate fi considerat beneficiar al unui avantaj în raport cu alți operatori de pe piață (Hotărârea Germania/Comisia, citată anterior, punctul 80). În caz contrar, nu poate fi exclus ca cesionarul să poată, dacă este cazul, să

fie obligat la restituirea ajutoarelor în cauză, în condițiile în care s-ar stabili că păstrează beneficiul efectiv al avantajului concurențial legat de beneficiul respectivelor ajutoare (Hotărârea Germania/Comisia, citată anterior, punctul 86).

59 Pentru verificarea condițiilor financiare ale cesiunii, autoritățile naționale pot lua în considerare, printre altele, forma utilizată pentru cesiune, de exemplu cea a adjudecării publice, considerată că garantează o vânzare în condițiile pieței.

60 De asemenea, acestea pot lua în considerare, printre altele, o eventuală expertiză desfășurată cu ocazia cesiunii.

61 În cazul în care activele au fost preluate de mai mulți dobânditori diferiți, nimic nu se opune, în principiu, să fie verificată conformitatea condițiilor financiare ale fiecăreia dintre operațiuni cu condițiile pieței.

62 În ipoteza unei cesiuni de active pe cale contractuală, recuperarea ajutoarelor de la cesionar nu poate fi subordonată menționării exprese în act a unui transfer al acestor ajutoare. Aceasta poate fi operată atunci când cesionarul trebuia să aibă cunoștință despre existența ajutoarelor și despre o procedură de control desfășurată de către Comisie.

63 Având în vedere elementele de mai sus, statul membru pârât nu poate, pentru a evita constatarea neîndeplinirii obligațiilor, să se limiteze la enunțarea unor afirmații generale și abstracte, fără a se referi la cazuri particulare identificate, analizate în lumina tuturor demersurilor întreprinse efectiv pentru executarea deciziei.

64 A admite contrariul ar însemna, printr-un raționament *a priori*, a exclude orice executare pentru ansamblul categoriei întreprinderilor care și-au încetat activitatea, în condițiile în care nu poate fi reținută o imposibilitate absolută de executare în privința acestora, dacă este cazul, decât în funcție de împrejurările proprii fiecăreia dintre ele.

65 În speță, Republica Franceză a susținut, în corespondența cu Comisia, o imposibilitate absolută de executare împotriva a 204 întreprinderi care și-au încetat activitatea. Totuși, aceasta nu dovedește efectuarea vreunui demers concret pentru examinarea situației fiecăreia dintre întreprinderi și pentru a aprecia dacă impunea sau nu impunea o recuperare în aplicarea criteriilor enunțate mai sus. Aceasta nu dovedește nici că ar fi pus în practică acceptarea de către Comisie, în cadrul colaborării prevăzute la articolul 10 CE, a unui control limitat numai la transferurile de active cele mai importante.

66 În aceste condiții, trebuie să se concluzioneze și în privința beneficiarilor care și-au încetat activitatea că nu este îndeplinită condiția unei imposibilități absolute de executare și că motivul întemeiat pe încălcarea articolului 5 din decizie este întemeiat.

Cu privire la informarea Comisiei referitoare la măsurile adoptate și preconizate pentru executarea deciziei

67 Nu este necesară analiza de către Curte a capătului de cerere întemeiat pe articolul 6 din decizie și care vizează condamnarea Republicii Franceze pentru neinformarea Comisiei cu privire la măsurile adoptate și preconizate pentru executarea deciziei, având în vedere că respectivul stat membru chiar nu a executat aceste obligații în termenul prevăzut (a se vedea în special Hotărârea din 20 septembrie 2007, Comisia/Spania, citată anterior, punctul 54 și jurisprudența citată).

68 Așadar, trebuie să se constate că, prin neexecutarea în termenul stabilit a deciziei, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 din decizia menționată.

Cu privire la cheltuielile de judecată

69 Potrivit articolului 69 alineatul (2) din Regulamentul de procedură, partea care cade în pretenții este obligată, la cerere, la plata cheltuielilor de judecată. Întrucât Republica

Franceză a căzut în pretenții, se impune obligarea acesteia la plata cheltuielilor de judecată, conform concluziilor formulate de Comisie în acest sens.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera a doua) declară și hotărăște:

1) Prin neexecutarea în termenul stabilit a Deciziei 2004/343/CE a Comisiei din 16 decembrie 2003 privind schema de ajutor pusă în aplicare de Franța în privința preluării întreprinderilor aflate în dificultate, Republica Franceză nu și-a îndeplinit obligațiile care îi revin în temeiul articolului 5 din decizia menționată.

2) Obligă Republica Franceză la plata cheltuielilor de judecată.

Semnături